

lob Berger tábornokkal (SS-Gruppenführer), az SS főhivatalának (SS-Hauptamt) vezetőjével, és arról panaszkodott neki, hogy a magyar kormány nem tanúsít kellő igyekezetet a németek általi szorgalmazott zsidóellenes intézkedések meghozatalában. Mint Bergertől tudjuk, Albrecht „szorosan együttműködött az RSHA-val” s azt javasolta, Hitler „mutassa meg nekik, melyek a további teendők”⁴².

A magyar kormány hivatalos válaszára Luther fogalmazta a német memorandumot 1942. december 18-án kelt feljegyzésében. Úgy találta, hogy a magyarok készsége a zsidó befolyás kiküszöbölésére az ország gazdasági és kulturális életéből méltánylandó, csak éppen nem elegendő. Helytelenítette, hogy a magyar kormány a Harmadik Birodalomban és a német megszállás alá került nyugati területeken található magyar állampolgárságú zsidóknak kivételes bánásmódot igényel, miközben a többi külföldi zsidót már kitelepítették onnét. Haragjának adott kifejezést, hogy odahaza a zsidókérdésben úgy járnak el, ahogy, és leszögezte, hogy a Birodalom segítségére siethetne Magyarországnak abban az esetben, ha a zsidók megjelölése és áttelepítése szétzilálná a gazdaságot. Aláhúzta, hogy a zsidókérdés radikális megoldása Magyarországnak is érdeke, s ezzel nem kellene megvárni, míg a háború befejeződik, amiként azt Kállay indítványozta.⁴³

A magyar kormány „jóindulatú” magatartása a zsidók iránt gyanút keltett a németekben, és ezt a gyanakvásukat csak felfokozta az a titkos jelentés, amely a Horthyval és más magyar vezető kormányférfiakkal folytatott megbeszélések alapján készült. A magát meg nem nevező szerző „hitelt érdemlő” forrásokra hivatkozva azt állította, hogy a magyarok bizalma a tengely győzelmében és a tengely haderőinek fölényében megrendült, és ma már politikai hibának tekintik, hogy Magyarország önként belépett a háborúba a Szovjetunió ellen. Magyarország szeretné „olcsón megúszni”, ha a háború kedvezőtlen véget érne, és ezt bizonyítja, hogy „a magyar kormány titkos békét kötött a zsidósággal”. Tekintettel ezekre a fejleményekre, szinte a nullával egyenlő annak valószínűsége, hogy Magyarországon további zsidóellenes intézkedésekre kerüljön sor.⁴⁴

1943. január 15-én Luther újból találkozott Sztójayval. Szemrehányást tett a követnek, hogy kérésük ellenére nem kapta meg azoknak a magyar zsidóknak a névsorát, akiket 1942. december 31-i határidővel haza kellett volna hívni a Birodalomból, illetve a németek megszállta Nyugat-Európából, s közölte, hogy ezt a határidőt január 31-ig meghosszabbították, de ez most már a „végső időpont”. Figyelmeztette Sztójajt, a Führer el van szánva, hogy „történjék bármi, még a háború alatt eltávolít minden zsidót Európából”, és a németek „hosszabb távon nem nézhetik tétlenül” a „veszélyt”, már tudniillik azt, hogy egymilliónyi zsidónak